

МЕЧЕТО ЛАКСКА ПРИКАЗКА

Превод от руски: Иван Троянски, 1976

chitanka.info

Дали е било, дали не е било — живял, казват, на света един вдовец и имал дъщеря-хубавица.

Трудно било на вдовеца без жена. Оженил се втори път.

А мащехата, едва влязла в къщи, намразила пащерка си и по цели дни не оставяла мъжа си на мира:

— Заведи я където щещ, само да не се връща!

Молил я мъжът ѝ, увещавал я, ала лошата жена държала на своето и на края успяла. Дъщерята сама помолила баща си:

— Да вървим, заведи ме, татко! Светът е голям, няма да пропадна...

Отишъл бащата на пазара с дъщеря си. От един ловец купил мечешка кожа, облякъл я на девойката и се запътили за столицата.

Като минавали край царския дворец, бащата силно извикал:

— Продавам мече! Продавам мече!

Чул това царският син, погледнал през прозореца и пита:

— А какво може да върши мечето ти?

— Всичко, каквото заповядаш! — казал бащата.

Зарадвал се царският син на такова развлечение. Платил три жълтици. Купил мечето!

Живее мечето при царския син, радва го: покоите подрежда, оръжието чисти, на трапезата прислужва... Царският син не може да се нахвали с него.

А девойката, като свърши всичката работа, се свира в ъгъла и от парцалите, които измоли от царските шивачи, си шие рокли. Ушила си цели три: сребърна, златна, елмазена, една от друга по-хубави и толкова тънки, че се криели в орехова черупка.

Веднъж в двореца имало пир и на пира се събрали царят, царските синове и цялата им свита. Девойката хвърлила мечата кожа, облякла сребърната рокля и също отишла. Много ѝ се искало да поиграе.

Щом видели такава хубавица на пира, посрещнали я с радост, сложили я до царския син. Музиката свирела, младите играели. Станала да играе и девойката с царския син. А царският син не сваля очи от нея — толкова му харесала... Но не ѝ се любувал дълго. Танцът свършил, девойката избягала и никой така и не научил: коя е тя и откъде е?

Царският син питал всички и всички само разпервали ръце и клатели глави. Решил да направи още един пир. Може би хубавицата ще дойде на него?

Загърмяла отново музиката, събрали се гостите. Започнали да играят... И девойката пак дошла на празника, само че този път не със сребърната, а със златната рокля и била още по-хубава; всички гледали само нея. Играла с царския син и като постояла малко, хубавицата отново незабелязано изчезнала. Колкото и да я търсили — мечето също търсело с всички, — целия дворец наопаки обърнали, така и не я намерили!

Царският син отново поканил гости на празник. Уредил пир. Загърмяла музиката... Всички станали да играят. И пак се появила хубавицата, и при това с елмазена рокля, така че ослепила всички с хубостта и премяната си. Станал царският син да играе с нея, нахлул пръстенче на пръста ѝ и я помолил да му стане жена. Девойката се съгласила, но щом царският син случайно се обърнал, незабелязано изчезнала и така и не я намерили. Цялата столица претърсили, във всяка къща влизали, хубавицата я няма и няма!

И царският син казал:

— Пригответе ядене за път, но на вкус да бъде хубаво, на тегло леко. Ще ида да търся годеницата си из цялото царство.

Започнали да приготвят храна за път, да пекат хляба. А мечето отишло при готвачката, която месела тестото, протегнало лапа: дай ми едно парченце. Готвачката се разсърдила:

— Махай се! — развикала се тя. — Да се провалиш, дано! И без теб тук е задушно!

Царският син чул тези думи, съжалил любимото си мече:

— Дай му едно парченце тесто, то не е виновно!

Дали тесто на девойката-мече, тя изтичала в ъгълчето си, скрила в тестото пръстенчето, подарено от царския син, замесила питка, а сетне я занесла на пекаря да я метне в печта.

Пекарят опекъл питката и мечето я сложило в торбата, където била приготвената за царския син храна за път. Всички наоколо се засмели, започнали да се подиграват на мечето: вижте каква гощавка е приготвило за стопанина си.

Царският син и тук го защитил:

— Недейте — казал той. — Кой знае, може тази питка да ни донесе сполука?

Царският син потеглил на път, обходил цялото царство открай докрай, ала не намерил хубавицата. Свършила се и храната му. Пита царският син слугите си:

— Не ни ли е останало каквото и да е за ядене?

— Не — отговарят слугите. — Само оная питка, дето я сложи мечето.

— Нищо, дайте барем нея. Ще я опитам! — Разчупил царският син питката, а от нея паднало пръстенчето. Познал подаръка си.

— Ето коя е моята годеница! — извикал той. — Веднага да си вървим в къщи!

— Защо си толкова весел? — попитал го царят, когато царският син се върнал в двореца. — Намери ли си годеницата?

— Намерих я! — казва царският син. — Само че съм много гладен. Нека моето мече по-бързо ми донесе обяд.

Наредили на мечето да сложи обяд, а то се дърпа, не иска. Доложили на царският син, че мечето не ще да се подчини. Царският син се засмял:

— Е, добре! Сам ще го доведа!

Довел мечето в покоите си и казва:

— А сега стига се кри! Излизай от тази кожа!

Девойката хвърлила мечешката кожа, излязла от нея по-хубава от елмаз. И в двореца на правили голямо празненство. Седем зурнаджии и тъпанари повикали, отпразнували сватбата, дали хубавицата на царския син.

Ето ви на вас и мече!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.